

Борис Пастернак

Объяснение

Върна се животът безпричинно,
както беше странно прекратен.
Пак съм тук, в пресечката старинна,
както и през оня летен ден.

Тия хора, грижи и стремежи,
залезът е пак недогорял –
както към стената на Манежа
здрач убийствен бе го приковал.

Пак жени, на евтин пир събрани,
търкат в танц подметки до зори.
После пак разпъва ги тавана,
с жарка ламарина ги гори.

Виж, една с походка уморена
на вратата се показва пак
и изсочила от сутерена,
прекосява двора, тънещ в мрак.

Търся пак претексти, правя сметки,
всичко безразлично е за мен...
И избързва нашата съседка,
за да ни остави насаме.

* * *

Недей да плачеш, да кривиш
уста и да се цупиш.
След треската ще развредиш
засъхналия струпей.

Свали ръка от мойта гръд –
проводници сме двама
и току-виж, че се слепят
телата ни сред пламък.

Ще встъпиш в брак, ще си една –
без грижи, безпокойства.
Велико е да си жена,
да подлудиш – геройство.

О, чудо – женските ръце,
плещи и гръб, и шия:
пред тях със сълзи на лице
възторга си не крия.

Какво, че тягостната нощ
и мен е оковала,
щом разривът със страшна мощ
ни тласка към раздяла.

КРАЙ

© 1947 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Объяснение, 1947

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8281>]